

Nr 50.

Ankom till riksdagens kansli den 18 maj 1917 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om ändringar i 28 § av förordningen angående tillverkning och beskattning av maldrycker.

Närvarande: herrar K. G. Karlsson, Nilsson i Bonarp*), Ollas A. Ericsson, Lyckholm, K. A. Nilson, Antonsson, frih. Fleming, Bäckström*), Jacob Larsson, Östberg, Jespersen*), Röing, Källman*), Jeansson i Kalmar, Jonsson i Hökhult*), Forssman, Holmström, Johansson i Uppmålby, Bergman*) och Uddenberg.

*) Icke deltagit i justeringen av ärendet.

I en inom andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion nr 159 har herr Nilsson i Kristiansstad hemställt, »att riksdagen måtte besluta, dels sådan ändrad lydelse av § 28 i Kungl. Maj:ts nådiga förordning av den 7 augusti 1907 angående tillverkning och beskattning av maldrycker, att en minimigräns ifråga om vörtens extrakthalt, då jästen tillsättes, på 3.5 procent införes, samt dels besluta, att mom. 2 i samma paragraf och förordning, som stadgar förbud mot användandet av sackarin vid tillverkning av svagdricka, må utgå.

Beträffande motiveringen för berörda hemställan får utskottet hänvisa till motionen.

Vid behandlingen av denna motion har bevillningsutskottet ansett erforderligt att inhämta kontrollstyrelsens yttrande över de i densamma framställda förslagen. Utskottet har därför i grundlagsenlig ordning

Utskottet.

Bihang till riksdagens protokoll 1917. 7 saml. 42 häft. (Nr 50.)

begärt sådant yttrande, därvid utskottet tillika anhållit, att styrelsen måtte avgiva förslag till de ändringar i gällande lagstiftning på ifrågasatt område, som vid bifall till motionärens förslag borde, enligt styrelsens mening, vidtagas.

Utskottet begärde särskilt, att vid yttrandets avgivande följande inom utskottet framhållna synpunkter måtte beaktas.

Beträffande det av motionären ifrågasatta upphävandet av förbudet mot användande av sackarin vid tillverkning inom skattefria bryggerier, hade påpekats, att skattepliktiga bryggerier, som tillverka jämväl svagdricka, härigenom skulle komma i en ogynnsam ställning, särskilt i den mån lagstiftningen kunde komma att lägga hinder i vägen för tillverkningen eller försäljningen av skattepliktiga maltdrycker och därigenom föranleda de skattepliktiga bryggerierna till ökad tillverkning av skattefria drycker. Det hade därjämte framhållits såsom önskvärt, att, därest användning av sackarin vid maltdryckstillverkning komme att i större eller mindre utsträckning medgivnas, sådan anordning kunde vidtagas, att maltdryck, som vore försatt med sackarin, icke finge försäljas utan att förekomsten av sackarin vore för köparen bekant.

*Extrakt-
halten.*

I det utlåtande, som utskottet med anledning härav mottagit från kontrollstyrelsen, har styrelsen beträffande frågan om en minimigräns för svagdrickats extrakthalt anfört följande:

*Kontroll-
styrelsen.*

I likhet med motionären anser kontrollstyrelsen önskvärt, att åtgärder vidtagas i syfte att höja svagdrickats kvalitet eller att hindra en kvalitetsförsämring hos detsamma. Åtgärder i detta avseende torde vara särskilt påkallade ur den synpunkten, att svagdricka i stor omfattning förtäres inom de breda lagren. Under tillverkningsåret 1915—1916 tillverkades av svagdricka 1,299,878.8 hektoliter och av samtliga övriga maltdrycker 1,332,116.7 hektoliter. Då på grund av rådande förhållanden det synes antagligt, att höga mjölkpris under lång tid framåt komma att bli rådande, är det icke osannolikt, att svagdricka i åtskilliga fall kan komma att användas som en ersättningsdryck för mjölk. Med hänsyn härtill synes därför uppställandet av vissa minimifordringar på egenskaperna hos svagdrickat vara välbetänkt.

Enligt motionärens förslag skulle en garanti mot en tilltagande försämring av svagdrickat ernås genom att föreskriva, att maltdryck icke får hålla lägre extrakthalt än 3.5 procent.

Det kan, enligt kontrollstyrelsens mening, ifrågasättas, huruvida den föreslagna minimigränsen verkligen blir i stånd att motverka en kvalitetsförsämring. Enligt vad senaste för kontrollstyrelsen tillgängliga rapporter rörande tillverkningen i svagdricksbryggerierna utvisa, har extraktstyrkan i regel överskridit 3.5 procent. Medeltalet har under tillverkningsåret 1915—1916 varit omkring 4.2 procent. Därest en minimigräns av 3.5 procent extrakthalt legaliseras, kan det befaras, att bryggerierna i

allmänhet minska extrakthalten, så att den kommer att ligga strax ovanför ifrågasatt varande minimigräns, något som skulle hava till följd en faktisk försämring av svagdrickat. Det synes kontrollstyrelsen därför kunna ifrågasättas, huruvida icke minimigränsen för extrakthalten borde sättas till 4 procent. Då emellertid tillgången på malt för närvarande är synnerligen knapp och åtgärder visat sig erforderliga för en utdrying av maltet, vill kontrollstyrelsen med hänsyn härtill icke avstyrka, att minimiextrakthalten under nuvarande förhållanden sättes till 3.5 procent. När normala förhållanden återinträtt, torde emellertid minimiextrakthalten bliva 4 procent. För ernående härav föreslår kontrollstyrelsen sådan ändring i maltdryckstillverkningsförordningen, att minimiextrakthalten föreskrives vara 4 procent, men att i ett särskilt övergångsstadgande förklaras, att, utan hinder av vad sålunda stadgats, maltdrycker få tillsvidare inbryggas med en lägsta stamvörtstyrka av 3.5 procent, intill dess Kungl. Maj:t med hänsyn till rådande förhållanden finner skäligt upphäva stadgandet ifråga.

Den föreslagna bestämmelsen om minimiextrakthalt bör erhålla sin plats i 3 § av förordningen den 7 augusti 1907 angående tillverkning och beskattning av maltdrycker.

Enligt kontrollstyrelsens uppfattning kommer den sålunda ifrågasatta anordningen ur kontrollsynpunkt icke att medföra några svårigheter. På grund av gällande särskilda föreskrifter rörande kontrollen vid maltdrycksbryggerierna (meddelade den 9 september 1907 av den centrala kontrollmyndigheten) åligger det tillsyningsman att besöka det bryggeri, där han är anställd minst två gånger i veckan, och bör tiden för besöken så anpassas, att han kan närvara vid vörtens provning före jästens tillsättande. Därvid kan tillsyningsmannen genom en enkel avläsning medelst sackarometer förvissa sig om, att extrakthalten håller sig inom föreskrivna gränser.

Riktigheten av den av motionären uttalade uppfattningen om önskvärldheten därav, att en minimigräns fastställes i fråga om svagdrickats extrakthalt, har sålunda bestyrkts av kontrollstyrelsen, som tillika uppvisat, att ur kontrollsynpunkt inga erinringar äro att göra mot en sådan bestämmelse. Bevillningsutskottet, som ansett det vara ett viktigt nykterhetsintresse att svagdricka av god kvalitet tillhandahålles allmänheten, har för sin del velat tillstyrka en lagstiftningsåtgärd av nu angivna innebörd. Beträffande bestämmandet av extrakthaltens minimum har utskottet funnit vad kontrollstyrelsen därom anfört övertygande och tillstyrker sålunda bestämmelser^a av innehåll, att 4 procent fastställes såsom minimum, men att med hänsyn till den för närvarande rådande bristen på malt extrakthalten må tillsvidare gå ned till 3.5 procent.

Utskottet.

Beträffande frågan om upphävande av gällande förbud mot användning av sackarin vid tillverkning av svagdricka har kontrollstyrelsen anfört följande:

*Sackarin-
förbudet.*

Till stöd för en dylik åtgärd har motionären åberopat *dels* omöjligheten att utan sötningsmedel få ett gott och billigt svagdricka, *dels* ock den omständigheten,

att användandet av socker såväl ställde sig för dyrt som ock med hänsyn till nu rådande sockerkrapphet icke vore vare sig lämpligt eller möjligt. Såsom en tredje omständighet, ägnad att undanröja eventuella betänkligheter mot den ifrågasatta åtgärden, har motionären anført, att, om i lagen infördes en minimigräns i fråga om svagdrickats extrakthalt, kvalitetsförsämring icke i och med användandet av sackarin syntes behöva befaras.

Vad först beträffar behovet av sötningsmedel över huvud taget vid tillverkning av svagdricka, vill kontrollstyrelsen erinra därom, att på grund av bestämmelsen i första stycket av 4 § 1 mom. i förordningen angående tillverkning och beskattning av maltdrycker sådana skattepliktiga bryggerier, som bedriva tillverkning jämväl av svagdricka, icke heller vid denna tillverkning äga använda vare sig socker, sirap eller sackarin. I det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget, som låg till grund för 1903 års förordning angående tillverkning och beskattning av maltdrycker, fanns beträffande tillverkning av svagdricka i skattefria bryggerier förbud mot användning av sackarin, men däremot ej något förbud beträffande socker eller andra maltsurrogat. Bevillningsutskottet vid 1903 års riksdag föreslog även i fråga om denna tillverkning förbud mot användande av såväl socker och sackarin som andra maltsurrogat, med undantag blott för sockerkulör. Riksdagen uteslöt socker från förbudet, och sedan dess har användningen av detta sötämne ansetts tillåten vid tillverkning av svagdricka i skattefria bryggerier men ej varit medgiven vid enahanda tillverkning i skattepliktiga bryggerier. Efter införandet av nu gällande tillverkningsförordning finnes beträffande tillverkning i skattefritt bryggeri ej förbud mot användande av andra maltsurrogat än sackarin eller liknande sötämne och återfinnes sackarinförbudet, såsom motionären erinrat, i 28 § 2 mom. av förordningen. Av det nu anförda framgår, att det kan ifrågasättas och även har föreslagits, att svagdricka städse skulle tillverkas utan användning av sötningsmedel. Det har även visat sig, att åtskilliga skattefria bryggerier driva tillverkning av svagdricka utan tillsats av vare sig socker eller sirap. En dylik tillsats, som giver drycken fylligare smak, skattas emellertid högt av de flesta konsumenter.

Om man alltså medger, att vid svagdrickstillverkningen föreligger behov av sötningsmedel, uppstår frågan, huruvida för ändamålet sackarin lämpar sig lika väl som socker. Såväl år 1903 som år 1907 hava statsmakterna ställt sig avvisande mot användning av sackarin vid tillverkning av svagdricka. Av motiven till 1903 års författning inhämtas, att det ansetts lämpligt att förbjuda användning av sackarin, när tillsättning av ett sådant sötämne till en maltdryck måste anses såsom en förfälskning av den senare. Vid framläggande av det förslag, som låg till grund för 1907 års förordning, yttrade föredragande departementschefen: »Att medgiva användningen av sackarin vid tillverkning av svagdricka kan — — — icke komma i fråga, i synnerhet som i förordningen angående försäljning av tillagade, alkoholfria drycker samt svagdricka intagits förbud mot försäljning av sackarinhaltigt svagdricka». En bestämmelse motsvarande den av departementschefen sålunda åberopade återfinnes även i förordningen angående försäljning av vin och öl (3 §). I motiven till sistnämnda förordning yttras i detta ämne, bland annat, att ifrågasvarande förbud motiverats av en önskan att tillse, att de i handeln tillgängliga maltdryckerna vore oförfälskade sådana.

Då sackarinförbudet alltså grundats därpå, att maltdryck, tillsatt med sackarin, vore att anse såsom en förfälskad vara, har man givetvis haft i tankarna, bland

annat, den försämring av maldryckernas kvalitet, som tilläventyrs kunde förändras av en dylik tillsats.

Vad denna olägenhet beträffar, motverkas den, på sätt motionären erinrat, av införandet av en minimigräns i fråga om extrakthalten. Då således genom den föreslagna minimigränsen förebygges, att allmänheten bjudes ett *alltför* utspätt och extraktfattigt svagdricka, ser kontrollstyrelsen i denna omständighet *i förening med* den av motionären åberopade sockerbristen ett stöd för suspenderande av sackarinförbudet, så länge sistnämnda brist gör sig gällande. Att definitivt upphäva sackarinförbudet har däremot kontrollstyrelsen, med hänsyn till vad ovan anförts, ansett sig icke kunna tillstyrka.

För den händelse riksdagen skulle besluta ett provisoriskt upphävande av sackarinförbudet beträffande svagdrickstillverkningen, uppkommer frågan, huruvida denna förmån bör tillförsäkras även de skattepliktiga bryggerier, som tillverka svagdricka. Bevillningsutskottet har framhållit, att i annat fall sistnämnda bryggerier skulle komma i en ogynnsam ställning, särskilt i den mån lagstiftningen kunde komma att lägga hinder i vägen för tillverkningen eller försäljningen av skattepliktiga maldrycker och därigenom föranleda de skattepliktiga bryggerierna till ökad tillverkning av skattefria drycker. Denna synpunkt förtjänar tvivelsutan beaktande.

Såsom ovan erinrats föreligger redan beträffande användningen av socker ett avsteg från den princip, som framhölls av 1903 års bevillningsutskott, att alla tillverkare av svagdricka borde vara likställda i vad anginge själva tillverkningen, vare sig svagdrickat tillverkades i skattefritt eller skattepliktigt bryggeri. I fråga om berörda undantag från likställighetsprincipen yttrade föredragande departementschefen vid framläggande av det till grund för nu gällande tillverkningsförordning liggande förslaget följande: »Med avseende på den skattelindring, som — — — åtnjutes av de mindre och medelstora skattepliktiga bryggerierna, finner jag det — — — ej vara nödvändigt att neka de skattefria bryggerierna den förmån, som kan ligga i användningen av socker, oaktat samma förmån av hänsyn till skatteförhållandena ej kan medgivas de skattepliktiga bryggerierna.»

Enligt kontrollstyrelsens mening kan det icke vara med billighet överensstämmande att anse ytterligare medgivanden till de skattefria bryggeriernas förmån vara kompenserade genom den av departementschefen åberopade skattelindringen för vissa skattepliktiga bryggerier. Det torde därför böra tagas under övervägande, huruvida icke jämväl vid de skattepliktiga bryggerierna sackarin bör medgivas såsom tillsats till svagdricka.

Kontrollstyrelsen har icke förbisett, att det kan synas inkonsekvent att medgiva användningen av sackarin men vidhålla förbudet mot användning av socker vid tillverkning av svagdricka i skattepliktigt bryggeri, men då ett medgivande av användning jämväl av socker skulle på grund av sockerbristen bli betydelselöst och medgivandet av användning av sackarin är avsett att gälla tillsvidare under nu rådande förhållanden, torde förenämnda inkonsekvens vara utan praktisk innebörd.

Bevillningsutskottet har meddelat, att inom utskottet framhållits såsom önskvärt, att, därest användning av sackarin vid maldryckstillverkning komme att i större eller mindre utsträckning medgivas, sådan anordning kunde vidtagas, att maldryck, som vore försatt med sackarin, icke finge försälas utan att förekomsten av sackarin vore för köparen bekant. Kontrollstyrelsen vill förorda en

dylik anordning och föreslår därför, att föreskrift meddelas, att svagdricka, försatt med sackarin, må försälas allenast i kärl, därå beteckningen »sackarinhaltig» eller dylikt finnes tydligt anbragt.

Kontrollstyrelsen övergår slutligen till frågan om kontrollens ordnande.

Vidkommande först de skattefria bryggerierna torde några särskilda villkor för användning av sackarin icke vara erforderliga. Det enda, som enligt styrelsens mening bör fordras, är, att vederbörande tillverkare hos vederbörande överkontrollör anmäler, att han har för avsikt, att vid tillverkningen använda tillsats av sackarin.

I fråga om de skattepliktiga bryggerierna torde däremot böra föreskrivas, att tillstånd skall sökas för att använda sackarin vid svagdrickstillverkning. Några olägenheter av en dylik anordning äro enligt kontrollstyrelsens mening icke att befara. Rätten att meddela dylikt tillstånd torde lämpligen böra läggas i kontrollstyrelsens hand, och bör det tillkomma kontrollstyrelsen att för varje särskilt fall föreskriva de närmare villkor, som ur synpunkten av en effektiv kontroll befinnas erforderliga.

Utskottet.

Av den senast återgivna delen av kontrollstyrelsens utlåtande framgår, att styrelsen visserligen icke kunnat tillstyrka motionärens förslag om ett definitivt upphävande av förbudet mot tillsättning av sackarin vid tillverkning av svagdricka, men däremot förordat förbudets tillfälliga upphävande, ävensom att styrelsen, med beaktande av vad bevillningsutskottet uttalat vid begäran om utredning i ämnet, ansett, att förmänen av förbudets upphävande bör tillgodokomma även de skattepliktiga bryggerierna beträffande deras svagdrickstillverkning. Även i dessa frågor har utskottet anslutit sig till kontrollstyrelsens uppfattning. Utskottet har nämligen funnit, att den för närvarande rådande knappa tillgången på socker utgör ett gott stöd för ifrågavarande sackarinförbuds tillfälliga upphävande, vilket skäligen synts böra komma även de skattepliktiga bryggerierna tillgodo. Å andra sidan har utskottet, med hänsyn till den ställning riksdagen tidigare intagit till frågan om användande av sackarin vid tillverkning av svagdricka, icke för närvarande velat ifrågasätta ett definitivt upphävande av detta förbud.

I enlighet med den uppfattning, åt vilken kontrollstyrelsen i sitt ovan intagna utlåtande givit uttryck, har styrelsen överlämnat inom styrelsen utarbetade förslag till *dels* ändrad lydelse av vissa paragrafer i gällande förordning angående tillverkning och beskattning av malt-drycker, *dels ock* förordning angående tillfälligt upphävande av sackarinförbudet.

Efter att i samråd med kontrollstyrelsen hava vidtagit en del ändringar i de sålunda överlämnade förslagen, får bevillningsutskottet, på grund av vad ovan anförts, hemställa,

att riksdagen må, i anledning av herr Nilssons i Kristianstad förevarande motion, II: 159, antaga

1) dels följande förslag till

Förordning om ändrad lydelse av 3, 38 och 40 §§ i förordningen den 7 augusti 1907 angående tillverkning och beskattning av maldrycker.

Häri genom förordnas, att 3, 38 och 40 §§ i förordningen den 7 augusti 1907 angående tillverkning och beskattning av maldrycker skola hava följande ändrade lydelse:

3 §.

1. I denna — — — — skötsel.
2. Maldryck må icke inbryggas med en stamvört, vilkens extrakthalt understiger fyra procent.
3. Tillverkningsår räknas från och med den 1 oktober till och med den 30 september.

38 §.

1. Den, som i *skattepliktigt bryggeri* i syfte att undandraga statsverket skatt använder ej medgivna råämnen eller malt, som icke blivit i föreskriven ordning vägt, eller gör åverkan å självregistrerande våg, eller använder självregistrerande våg, sedan skada å densamma veterligen uppkommit, eller olovligen bryter försegling eller öppnar eller borttager lås, som kontrolltjänsteman åsatt, eller eljest svikligen förfar, straffes med böter från och med femhundra till och med femtusen kronor eller dömes till fängelse från och med en månad till och med ett år; dock må, där omständigheterna äro synnerligen försvårande, dömas till straffarbete från och med två månader till och med två år.

Den sakfällde gälde ock den skatt, han undandragit statsverket.

2. Den, som i *skattepliktigt bryggeri* tillsätter jäst till vört av lägre extrakthalt än vad som i 3 § 2 mom. stadgas, straffes med böter från och med femtio till och med femhundra kronor.

40 §.

1. Den, som i *skattefritt bryggeri* tillsätter jäst till vört av högre extrakthalt än sex procent,

eller efter jästens tillsättande bereder vörten högre extrakthalt än sex procent,

eller på annat sätt än nu är sagt eller i 2 mom. av denna paragraf omförmäles bereder maldryck, som ej må i bryggeriet tillverkas,

straffes med böter från och med tvåhundra till och med tvåtusen kronor eller fängelse från och med en månad till och med ett år.

Den sakfällde gälde ock, på sätt i 36 § sägs, den skatt, han undandragit statsverket.

2. Den, som i *skattefritt bryggeri* tillsätter jäst till vört av lägre extrakthalt än vad som i 3 § 2 mom. stadgas, straffes med böter från och med femtio till och med femhundra kronor.

Denna förordning träder i kraft å dag, som Konungen bestämmer.

Utan hinder av vad här ovan stadgas må tillsvidare maldryck inbryggas med en stamvört, vilkens extrakthalt understiger 4 procent men icke 3.5 procent, intill dess Kungl. Maj:t finner skäl upphäva detta medgivande.

2) dels ock följande förslag till

Förordning angående upphävande tillsvidare av förbud mot tillsättande av sackarin vid tillverkning av svagdricka och mot försäljning av svagdricka, försatt med sackarin.

Häriigenom förordnas som följer:

1 §.

Utan hinder av vad som stadgas i 4 § 1 mom., 20 § och 28 § 2 mom. i förordningen den 7 augusti 1907 angående tillverkning och beskattning av malt-drycker samt 7 § i förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning av tillagade, alkoholfria drycker samt svagdricka, må, med iakttagande av de villkor här nedan angivas, vid tillverkning av svagdricka sackarin användas ävensom svagdricka, försatt med sackarin, till salu hållas.

2 §.

1. Tillverkare vid skattefritt bryggeri, som önskar använda sackarin vid tillverkning av svagdricka, skall därom skriftligen göra anmälan hos vederbörande överkontrollör samt, innan användning av sackarin äger rum, för vederbörande kontrolltjänsteman förete av överkontrollören utfärdat anmälningsbevis.

2. Efter därom av tillverkare vid skattepliktigt bryggeri gjord ansökan må kontrollstyrelsen lämna tillverkaren tillstånd att tillsvidare vid tillverkning av svagdricka använda sackarin, och äger kontrollstyrelsen därvid meddela de kontrollföreskrifter, som kunna finnas erforderliga.

3 §.

Svagdricka, som är försatt med sackarin, må, därest det ej av köpare avhämtas på öppna kärl, från tillverkningsstället endast utlämnas på kärl, å vilka finnes tydligt anbragt beteckningen »sackarinhaltigt».

4 §.

1. Den, som utan att hava företett i 2 § 1 mom. omförmäلت bevis, att anmälan behörigen skett, i skattefritt bryggeri använder sackarin vid tillverkning av

svagdricka, straffes såsom i 41 § i förordningen den 7 augusti 1907 angående tillverkning och beskattning av maltdrycker är stadgat.

2. Den, som utan tillstånd, varom förmåles i 2 § 2 mom., i skattepliktigt bryggeri använder sackarin vid tillverkning av svagdricka, straffes såsom i 39 § i sistberörda förordning är stadgat.

3. Utlämnar någon svagdricka, försatt med sackarin, i strid mot föreskriften i 3 §, straffes med böter från och med tio till och med etthundra kronor.

4. Den, som på försäljningsställe förvarar sackarinhaltigt svagdricka å kärl, som ej är försett med i 3 § föreskriven beteckning, straffes såsom i 10 § 3 mom. i förordningen den 9 juni 1905 angående försäljning av tillagade, alkoholfria drycker samt svagdricka finnes stadgat.

5 §.

För förseelse, som mot denna förordning med husbondes vetskap begås av hans hustru, husfolk eller i hans arbete antagen person, ansvare husbonden liksom vore förseelsen begången av honom själv.

6 §.

Om förvandling och fördelning av böter, som ådömas enligt denna förordning, samt om rätt att anställa åtal för överträdelse av förordningen lände till efterrättelse vad i gällande förordning angående tillverkning och beskattning av maltdrycker är stadgat.

Denna förordning träder i kraft å dag, som Konungen bestämmer, och gäller tillsvidare till dag, som likaledes av Konungen bestämmes.

Stockholm den 18 maj 1917.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.

Reservationer

av herrar *Lyckholm*, *Antonsson*, friherre *Fleming*, *Östberg* och *Forssman*, vilka anført:

I fråga om *extrakthalten* hos svagdricka torde under nuvarande förhållanden en lagstadgad minimigräns icke böra förordas. Även om under normala tider inga betänkligheter mot ett sådant lagstadgande skulle kunna göras, synes emellertid den nuvarande knappa tillgången på spannmål göra det till en bjudande plikt att på alla områden iakttaga den största sparsamhet och det är möjligt att man på nu ifrågavarande område såväl som på många andra kan bliva tvungen att finna sig i en mindre hög kvalitet.

Beträffande användningen av *sackarin* vid tillverkning av svagdricka synas oss tillräckliga skäl icke vara förebragta för ett upphävande av gällande förbud häremot. Då såsom stöd för en sådan åtgärd anföres den rådande sockerbristen, kan häremot erinras, att för närvarande även bristen på *sackarin* är synnerligen märkbar, och de principiella skäl mot användning av *sackarin*, som föranlett riksdagens tidigare beslut, nämligen att maltdryck, tillsatt med *sackarin*, vore att anse som förfalskad vara, torde alltjämt hava sin fulla giltighet.

På grund härav hava vi ansett att nu ifrågavarande motion icke bör föranleda någon riksdagens åtgärd;

samt av herr *Röing*.
